

Помощникът на аенина се е наричал векилът, а останалите подвѣдомствени нему — сеизинът, сегменъ-баши и т. н. Тахиръ Ага, вѣроятно аенинъ отъ 1810 г., е билъ единъ отъ най-прочутите сливенски аени. Отъ него сж треперѣли дишлии и еничери, па вѣнъ отъ това, той е билъ нѣщо като „везиръ“ на сливенската, карнобашката и ямболската околии, тъй като му се подчинявали дори и всемошнитѣ татарски султани изъ тия краища. При това Тахиръ Ага е билъ още и капуджи-баши (таенъ съвѣтникъ) на цариградския султанъ.

Споредъ горѣспоменатия имперски алманахъ (Bianchi, 1848 г.), официалното име на кадията въ Сливенъ е било нувабъ, и такъвъ прѣзъ 1848 г. е билъ Саидъ Мехмедъ Сали (Ефенди¹⁾). Ролята на юрисконсултъ (арпалѣкъ) за Сливенъ прѣдъ високата порта е заемалъ единъ отъ моллитѣ въ Ц-дѣ. Такива арпалѣци сж били по-голѣмитѣ турски центрове и даже цѣли острови. Като началникъ на полицията въ града, съставена отъ забтиета (забтие меймурлери) е билъ нѣкой си Мустафа Бей, който сжщеврѣменно се броялъ и за делегатъ или аташе (мухасилъ) на щалмайстера (турския имрохоръ ага, който бѣ и шефъ на българскитѣ войници въ мирно врѣме). Прокуроръ за Сливенъ (капукехая) е билъ общиятъ прокуроръ за цѣлия санджакъ и „Румелия“ (Силистре ве Румели)²⁾. Казаното до тукъ би могло да се отнесе и за XVIII-я вѣкъ, защото запомнената въ Сливенъ администрация до освобождението, когато Сливенъ се обръща въ центъръ на санджакъ, е дѣло главно на административнитѣ нововедения въ Турция слѣдъ кримската война. Въ 1869 г., когато учениятъ Хохщетеръ е посѣтилъ Сливенъ, послѣдниятъ е билъ сѣдалище на лива (въ одринския вилаетъ) и е ималъ подъ себе си седемъ каази: Сливенъ, Ямболъ, Нова Загора, Анхияло, Айтосъ, Русокастро и Карнобатъ. Висшиятъ прѣдставителъ на сливенския лива се е наричалъ паша или официално мютесарифъ (тогава Джевидъ паша). Англичанинътъ Бейкеръ, сжщо прѣби-

¹⁾ По думите на стария сливенски мюфтия Хюсеинъ Ефенди, кадиятѣ сж били за по 18 мѣсеца.

²⁾ Ср. Bianchi, 1848, p. 35—36.